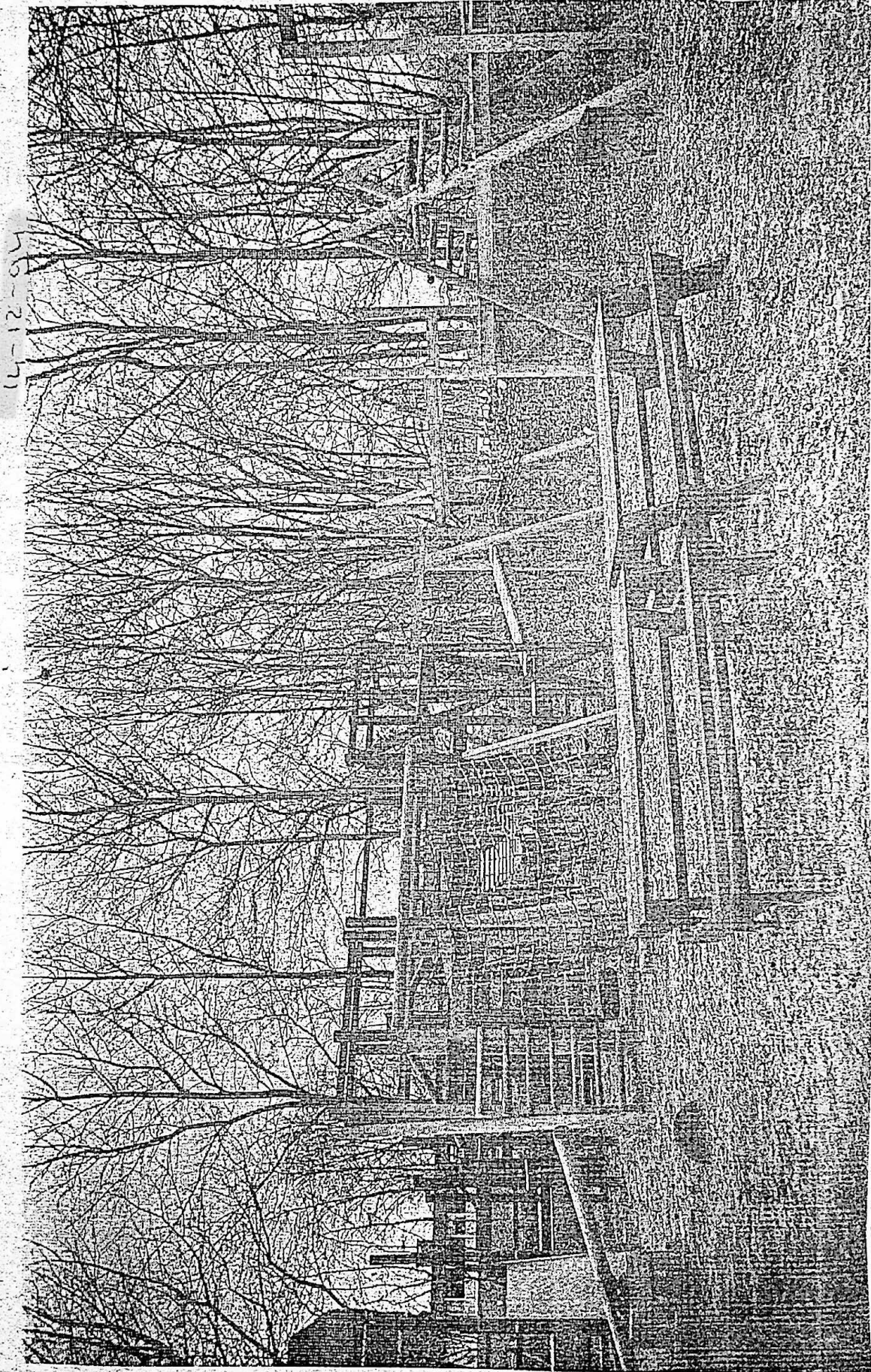

'Je kunt hier uren wandelen zonder ver van huis te zijn'

Groninger Studenten

Het zogeheten Le Roy-gebied in Levenborg heeft prachtige plekjes. Foto: Coen Bekink.

GRONINGEN - 'Snolneuzenterreur in Levenborg nog niet over', zo berichte deze krant op woensdag 7 september. Het artikel sloeg op jeugdige getreiter dat zich voornamelijk afspeelde in de zogeheten 'Le Roy-gebieden' in de genoemde nieuwbouwwijk.

DOOR
JAN-HENK ZANDBERG

De ongecultiveerde stroken groen, vernoemd naar de bedenker, vormen op sommige plekken een broedplaats voor vandalisme en baldadig gedrag. Maar een malineuze voetlocht van deze krant, samen met Le Roy-beheerder Gerrit Vos, door de parken en perken van dit unieke ecologische experiment leerde dat er meer, overwegend positieve, kanten aan het Le Roy kleven: „Je kunt hier uren wandelen, zonder ver van huis te zijn”.

Tuurlijk, geeft Gerrit Vos toe, in het Le Roy gebeuren zo nu en dan vervelende dingen. Er gaat wel eens wat in de fik. Zoals de bielenhut achter zijn

huis, maar zo meldt hij laconiek: „Alles gaat op den duur in de fik”. Of schoon dat niet geldt voor de auto-banden in de klimtoestellen aan Midscheeps voor de flat Toplicht. Twee nijvere Levenborgers zijn druk in de weer met zagen en boren om een klimtoestel te verbeteren. Radio 3 schalt uit de materiaalcontainer: „Nee hoor, die banden hangen er al sinds april. Nog niks mee gebeurd”, zegt werker Emiel, die zijn uitspraak vervolgens afdoopt op een schommel. Deze wijkbewoner woont aan de overkant en is onbezoldigd aan het werk, vertelt Vos.

— Ondergrondse hut

Want dat is zo ongeveer het uitgangspunt van het Le Roy-gebied, licht Vos toe. De gemeente doet er niks aan, maar de bewoners mogen de gebiedjes globaal naar eigen wensen en verlangens invullen. Vos verstrekt dan het materiaal. Paadjes worden in het gebied derhalve niet aangelegd. „Die ontstaan gewoon vanzelf”. Vos wijst ter illustratie op een zompig modder-spoor. „Zo kunnen bewoners zelf hun

route bepalen, vaak de snelste. 't Werkt beter dan planologen”, schampert hij.

Aan buurtbewoners, die het traject vervolgens een officiële status willen verlenen, verstrekt Vos grind of schepjes. De wijk gaat hier en daar creatief om met het Le Roy, zo blijkt. Zo hebben bij het wilgenbos (Vos lyrisch: „Dit vind ik nou het fraaiste plekje”) enkele kinderen zeer militair verantwoorde schuttersputten uitgewroet. „Ja, ik zie ze hier geregeld met camouflagepakken rondbanjeren”, lacht Gerrit Vos.

Een paar meter verder klimt de beheerder vol bewondering op een ondergrondse bunker, gemaakt door de kinderen. „Ik kon er rechtop in staan”, weet de beheerder. „Kijk daar is een gat. Kun je met een trappetje naar beneden”. Van Vos hebben deze kinderen het materiaal gekregen. Want het maakt Vos niet uit, wat de mensen met het Le Roy doen, als ze er maar wat mee doen. Hij vindt alles best, zegt 'ie.

Neem de Kajuitvijver. Vroeger hing daar in een boom bij de plomp een

driezits-bankstel. „Had je een prachtig uitzicht”, herinnert Vos zich.

— Bouwafval

De bank is nou weg. Jammer. Een blok verder op de zogeheten 'bult', waar al het bouwafval van Levenborg ligt, schildert Vos met zijn handen grote plannen. „Terrassen gaan we maken op deze bult, samen met de bewoners. En beneden komt een boomgaard”.

Een aannemer egaliseert de bult (Vos heeft reeds een offerte), de rest doen de bewoners zelf. Hoe dat kan uitvoeren, laat Vos aan de Stuurboordswal zien. Een estheticus, die daar duidelijk woont, heeft kunstzinnig vormgegeven keienpaden aangelegd, inclusief motieven en initialen.

Deze bewoners hebben, zo ziet Vos, hun tuinen geïntegreerd. Als we een uur door het Le Roy gewandeld hebben stuit hij op een speeltoestel, een soort eend op een speeltoestel, een toestel krijgt een trap. „Veel te duur en je kan er niks mee. Ik hou meer van dingen waar je nog een beetje creativiteit in kunt stoppen”.